

# ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—  
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20  
264—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἀντικείμενον ἔχει ἡ θρησκεία νὰ συναγάγῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα ἐν ἀγάπῃ, ἀποσοθήσῃ πάσας τὰς διακρίσεις τὰς ἀποχωρίζουσας, πάντα τὰ ἔθιμα τὰ διακρινόντα, πάσας τὰς προλήψεις τὰς παραχούσας διαφορὰν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθῶς ὁμοῖος αὐτῷ μέχρι τοῦ αἰσθάνεσθαι διὰ τὸν κόσμον δολόκληρον ὡς ὁ Χριστὸς ἠσθάνθη καὶ αἰσθάνεται. Ἐωσὺ εὐσπλαχνισθῇτε ὡς ἐκεῖνος εὐσπλαχνίζεται, ἀγαπήσῃτε ὡς ἐκεῖνος ἀγαπᾷ, συγχωρήσῃτε ὡς ἐκεῖνος συγχωρᾷ, κρίνῃτε ὡς ἐκεῖνος κρίνει, εἰσθε μόνον βρέφη ὡς πρὸς τὰ χριστιανικὰ προσόντα καὶ δὲν ἀφίχθητε ἔτι εἰς τὸ ἐντελές ὑμῶν ἀνάστημα. Τὸ Πνεῦμα δὲν ἐργάζεται ὅπως καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὁμοῖους, ἀλλ' ὅπως οὗτοι αἰσθάνωνται ἴσην ἀγάπην ὡς εἰς πρὸς τὸν ἕτερον. Δύο ἀδελφοὶ δὲν σκέπτονται ἐξίσου ἐπὶ χιλίων ἀντικειμένων· διαφέρουσι κατὰ τὰς ὁρέξεις, τοὺς σκοποὺς, τὰς γνώμας· ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀδελφικὴ ὥθησις ὑπάρχει ἐν τῷ στήθει ἑκατέρου, καὶ συνδέει αὐτοὺς δι' ἑρμοῦ καὶ αἰδεῖοις δεσμοῦ. Ὁ ἔχων τὸ πλεῖστον τοῦ ἀδελφικοῦ τούτου αἰσθήματος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, αἰσθανόμενος τὴν ἀδελφότητα καὶ συγγένειαν πρὸς τὸ γένος θερμότατα, ὁ συνδέων ἑαυτὸν διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν προσπαθειῶν του πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ παραμελημένους τῆς γῆς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ θεϊότερος πάντων.

Ὁ Χριστὸς ἦν πλεῖστον τι ἢ Ῥαββί, πλεῖστον ἢ γραμμικτὺς, πλεῖστον ἢ ἐμπεπνευσμένος καὶ ζηλωτὴς ἐκθέτης τῆς Γραφῆς. Ἡ καρδία αὐτοῦ, ὁ βίος αὐτοῦ, ἦτο κρείττων ἀπὸδειξις τῆς θεϊότητός του, ἢ ἡ κεφαλὴ του. Ἡ καλλιτέρα ἀπὸδειξις τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς Μεσσία ἦτο ὅτι ἐδίδασκε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἦτο δὲ ὁ παγκόσμιος ἀδελφὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἐστὶν ἀληθῆς ὡς πρὸς πάντας τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ. Ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας συνδέει τινα ὡς μαθητὴν πρὸς τὸν Κύριον, δυσπιστεῖτε πρὸς πᾶσαν ἑτέραν ἀπὸδει-

ξιν. Στηρίζετε πάσας τὰς ἐλπίδας ὑμῶν ἐπὶ τούτου· πράττετε τὸ ἀγαθόν, ἀγαπάτε τοὺς ἀδελφοὺς, συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς, δίδετε ἐλευθερίως τοῖς πένησιν, καταστήσατε τὸν βίον ὑμῶν ἡθικὴν ἀνάγκην εἰς πολλοὺς. Ἡ τοιαύτη παραινέσις περιλαμβάνει τὰ πάντα.

«Ἐσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.»

## ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(κατὰ τὸν Hackländer)

Ἦτο ἑορτὴ, ὅτε ὁ ἥλιος ἐχαίρετῃσεν ἡμᾶς ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἡ ἡμέρα ἤρξατο ὑποφώσκουσα, ἡ δὲ καρδία μου πάλλουσα πρὸ τῆς ἐλπίδος ἐκείνου, ὅπερ ἔμελλον νὰ ἴδω. Σχολαίως παρήρχοντο αἱ πρῶται ὥραι τῆς πρωῒας, ἡμεῖς δὲ ἐπήγομεν τοὺς ὁδηγούς μας ἵνα μᾶς φέρωσιν εἰς τὸ τέμενος. Ἐφοβοῦμην νὰ πατήσω σταθερῶς ἐντὸς τοῦ ναοῦ, οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν βεβαρυμένοι, τὴν δὲ ψυχὴν μου κατεῖχον θαυμασταὶ ἰδέαι, ὥστε πᾶσα ἡ κολοσσαία τοῦ ναοῦ μεγαλοπρέπεια μοι ἐφαίνετο, ὅπως εἰς ὁδοιπόρον ἀπομακρυσμένης πόλεως τὰ κωδωνοστάσια, ἅτινα ἀποκαλύπτει ἡ φεύγουσα δμίχλη ἐπὶ τῆς κλιτύος πολιῦ τινος ὄρους. Χωρὶς νὰ αἰσθάνομαι τί ἔπασχον ἐξῆλθον τοῦ ἀπορρήτου τάφου, καὶ ἀνέβην ἐπὶ τοῦ ζυστοῦ τοῦ ναοῦ, ὅπως ἐπισκοπήσω τὴν πέριξ Ἱερουσαλὴμ.

Καὶ ἰδοὺ ἐκτείνεται πρὸ ἐμοῦ ὡς γυνὴ πενθοῦσα χιλιετὴς πόλις. Τὰ χίλια αὐτῆς ἔτη, αἱ γεγενηκυῖαι ἐλαίαι, τὰ μαρμάρια μνημεῖα, οἱ ὑπὸ τοῦ χρόνου κοιλανθέντες βράχοι, τὰ ἐσκορπισμένα τείχη, τὸ πᾶν τέλος ὑπομνήσκει τὴν βαρεῖαν συμφορὰν, ἣν ἡ πόλις αὕτη ὑπέστη. Τούτου ἕνεκα νομίζει τις ὅτι πρέπει νὰ εἶνε σιωπηλὸς ὡς ἐν πενθοῦσῃ οἰκίᾳ καὶ νὰ περιπατῇ μὲ ἀποκεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ πόλις δὲν στερεῖται ἔτι καὶ νῦν τοῦ θορύβου τῶν ἀνθρώπων, πανταχοῦ ἐν αὐτῇ συνωθοῦνται